

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

Μέσα στην παγωνιά και στις βροχές, πήγε κι' η νέα εφουρνιά των νεοσυλλέκτων μας στο στρατό. Οι μονάδες, από μέρες πριν, έτρεχαν να περιποιηθούν τα παιδιά τους.

—Νά σου πάρω γιέ μου και κάλτσες κι' εσώρουχα μάλλινα.

—Θά μās δώσουν στο στρατό μητέρα. Δεν χρειάζεται τίποτα.

Οι έφηβοι, που νιώθουν πώς περνούν το πιο άποφασιστικό σκαλοπάτι προς τον ανδρισμό, αντιστέκονται στη στοργή της μάνας, τη θεωρούν ντροπή, ύπερβολή. Εκείνη όμως, που μέχρι χθές ακόμη σηκωνόταν το βράδυ να σκεπάσει τον γιό, να μη κρυώσει, που μέχρι χθές του ετοίμαζε το σάντουιτς για το σχολείο, που μέχρι χθές τον έλεγε «μωρό μου»... εκείνη δεν μπορεί να συνηθίσει στην ιδέα.

—Θά μās γράψεις, θά έρθεις να μās δεις σύντομα, θά μās τηλεφωνήσεις... Κι' αν θέλεις τίποτα, μη στενοχωρηθείς να μās μηνύσεις.

—Μά τί να χρειασθώ μάνα! Στο στρατό έχουν απ' όλα. Και... έξάλλου... δεν είμαστε τίποτα παιδιά...

«Δεν είμαστε τίποτα παιδιά»! Αυτή η φράση που την έκουσαν ή θά την ακούσουν κάποια στιγμή όλες οι μονάδες. Αυτή η φράση που την ξεστομίζει συνήθως ένα παιδί που το πεισμώνουν....

«Δεν είμαστε τίποτα παιδιά», λένε τα χείλη και σφίγονται με θυμό, ενώ μέσα βαθειά πολύ, ίσως κρυμμένος ακόμη, κι' από τον ίδιο, κάποιος φόβος, κάποια ανησυχία...

Και έφθασε η μέρα του αποχωρισμού. Και τα παιδιά χάθηκαν μέσα στο πρασινωπό χρώμα της ομοιόμορφης στολής. Κι' οι μονάδες μένουν με την άναμονη. Οι Κυριακές θά μετατραπούν πια σε μέρες ταξιδιού προς το στρατόπεδο. Ύστερα θάρθουν τα γράμματα, οι άδειες, οι επισκέψεις. Ο νέος σιγά - σιγά θά συνηθίσει, θά σκληραγωγηθεί, θ' ανδρωθεί. Ο στρατός θάναι γι' αυτόν ο τελευταίος σταθμός προς την ενηλικίωση.

Για τη μάνα όμως; Για τη μάνα ο στρατός είναι νομίζω το όροσημο, πώς το παιδί της δεν τη χρειάζεται πια. Σκληρό βέβαια, σκληρό αλλά άπαραίτητο, γι' αυτό πρέπει όλες να το καταλάβουμε, να το δεχθούμε, και ν' αφήσουμε τα παιδιά μας να πάρουν το δρόμο τους.

Δεν λέω φυσικά, ή στοργή, το ενδιαφέρον, ή αγάπη μας θά τα συνοδεύει πάντα. Μια μάνα δεν μπορεί ν' αδιαφορήσει ποτέ για το παιδί της. Ωστόσο, τα αισθήματα μας θά χάσουν πια τον προστατευτικό χαρακτήρα του μεγάλου προς τον μικρό, του δυνατού προς τον αδύνατο. Μια άμοιβαιότητα και μιά... ως την πούμε ισότητα θά τα χαρακτηρίζει. Κι' αυτή η ισότητα κι' η άμοιβαιότητα να εύχόμαστε να κρατήσει πολύ, όσο το δυνατόν περισσότερο, αν όχι για πάντα. Γιατί έρχεται, δυστυχώς, κάποια στιγμή που αντιστρέφονται οι δροι. Που το παιδί γίνεται ο προστάτης, ο δυνατός, ό... κηδεμόνας. Και τότε άλλοίμονο! Γιατί για μās τους γονιούς, δεν υπάρχει... σταθμός ενηλικίωσης.